

Arrest

nr. 156 582 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 maart 2013 en op 10 september 2013.

1.3. Op 11 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U heeft hogere studies gedaan en begon in Israël een carrière als metselaar. U werkte vervolgens tot 1988 als aannemer en was zakenpartner van een Israëlische zakenman.

Als gevolg van de eerste intifada (1987-1993) was het niet meer mogelijk om in Israël te werken. U begon daarna te werken als fotograaf voor France Press. Jullie brachten Palestijnse misdadigers in beeld voor verschillende media. Dit zorgde voor problemen. Zo werd u in 1992 of 1993 ontvoerd door de gevaarlijkste man van Rafah, Y.(...) A.(...) S.(...), zodat u hem zou helpen om de Egyptische kant van de grens te bereiken. Dit gebeurde nadat zijn foto was gepubliceerd in Israëlische kranten. Uw familie werd ook bekritiseerd omdat men jullie verraders vond. Jullie waren genoodzaakt om Rafah te verlaten en zich te vestigen in het noorden van de Gazastrook, in Beith Lahia.

In die periode ging u langs bij het hoogste comité van Fatah, beweging waarvan u sinds 1982 lid was, aangezien u gemerkt had dat u op de lijsten van Fatah bekend stond als een gezocht persoon omwille van een aantal feiten waarbij u gezien werd met Israël. Fatah distantieerde zich al snel van de beschuldigingen tegen uw persoon. U organiseerde later activiteiten voor kinderen en tegelijkertijd was u een vrijwilliger voor UNRWA.

Binnen de Fatah-partij klom u snel op. U begon als luitenant, maar omdat u het slachtoffer was geweest van valse beschuldigingen heeft het hoogste comité een verzoek ingediend bij Abu Ammar (Yasser Arafat) om u meteen te promoveren van luitenant naar de rang van majoor. Later werd u zelfs luitenant-kolonel.

De problemen die er uiteindelijk toe leidden dat u de Gazastrook ontvluchtte, vinden hun oorsprong bij het ontstaan van de Palestijnse Autoriteiten (PA) in 1994. U zou in 1994 beginnen te werken zijn als officier in het zgn. “Speciale Bureau van de President”. In de beginperiode van de PA werden er in de Gazastrook veel belastingbiljetten vervalst, vooral voor goederen die geëxporteerd werden naar Israël. Als reactie op deze fraude blokkeerde Israël de belastinggelden voor de Gazastrook. Bijgevolg misliep de PA een belangrijke bron van inkomsten. Abu Ammar gelastte zijn Speciale Bureau van de President, waar u toe behoorde, de zaak te onderzoeken. Hij koos voor een 'harde aanpak': dit betekende dat verdachten op een gewelddadige manier gearresteerd en gefolterd werden. Uzelf was in de periode 1995-1997 verantwoordelijk voor het onderzoek naar twee handelaars die tegelijkertijd 'kopstukken' van Hamas waren. Tijdens dit onderzoek maakte u zichzelf niet onherkenbaar, in tegenstelling tot enkele collega's die ervoor kozen om tijdens de ondervragingen een masker te dragen. Uiteindelijk bekenden de twee Hamas-kopstukken schuld aan vervalsing en werden zij overgedragen aan de politie van het militaire apparaat. Tijdens het proces tegen deze mannen werd u bedreigd, net als na hun vrijlating.

U zou tot 2007 voor dit Speciale Bureau gewerkt hebben, echter op een minder zichtbare manier. Zo zou in de tweede helft van de jaren negentig door de directeur van de veiligheidsdienst beslist zijn dat u verplaatst werd naar zijn privé-bouwprojecten, zodat u als aannemer werkte op bouwwerken van hem. Op die manier konden de PA laten merken dat u niet meer werkzaam was in het bureau van de president maar dat u werkte in de bouwsector. Ook zou u in die periode als veiligheidsofficier de bewaking op zich genomen hebben van de woning van de vrouw van Yasser Arafat, van woningen van diplomaten,... Dit werk deed u tot het jaar 2004. Tussen 2004 en 2006 hield u toezicht bij de bouw van een paleis en een grote villa. In 2006 stopte u met dit werk en koos u er voor om niet meer in het openbaar te verschijnen.

In 2007 zou u van het Speciale Bureau verplaatst zijn naar de Preventieve Veiligheidsdienst, waar u consulent van de directeur werd. De algemene directeur van de veiligheidsdiensten, Y.(...) I.(...), verzocht om uw hulp in het kader van een onderzoek. Omwille van uw jarenlange ervaring met Hamas kon u advies verstrekken met betrekking tot de plaatsen waar er vergaderingen waren van de leden van Hamas, de manier waarop men denkt en waar men jongeren opleidt om martelaar te worden. Dit werk deed u gedurende zeven maanden.

Op de eerste dag van de machtsovername van Hamas hoorde u van uw buurman A.(...) A.(...) E.(...) K.(...), een man die nochtans aangesloten was bij de Hamas-beweging maar die u in de loop der jaren een aantal keer geholpen had, dat Hamasleden uw huis in beslag zouden nemen en u wilden arresteren omwille van de vroegere beschuldigingen van collaboratie met Israël en omwille van het fraudeonderzoek tegen kopstukken van Hamas waarbij u betrokken was. U werd immers in verband met het fraudeonderzoek beschuldigd van foltering.

U vluchtte weg en u dook onder bij vrienden en kennissen in Rafah tot uw vertrek uit de Gazastrook in januari 2008. U woonde sinds september 2009 in Almata in Kazachstan, waar u een asielaanvraag indiende. U woonde meer dan twee jaar in Kazachstan en was er eigenaar van een restaurant. Uw asielaanvraag werd echter geweigerd. Uw gezin woont momenteel in Egypte.

U reisde naar België en diende op 27 februari 2012 bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart, een partijkaart en een militaire kaart, een UNRWA kaart en een UNRWA document over de tewerkstelling van uw vrouw bij UNRWA, een Palestijns paspoort, een internationaal rijbewijs, kaarten van het ziekenfonds, foto's van uw villa en foto's van uw familie samen met Yasser Arafat, bewijzen van uw verblijf in Dubai en Egypte vóór uw komst naar België, een foto met journalisten van France Press, een verkoopakte, certificaten over de studies van uw kinderen, documenten van Fatah die uw lidmaatschap, uw rang en uw loyaliteit bewijzen en een document over uw pensioenaanvraag. Behalve de certificaten van de studies van uw kinderen, uw Palestijns paspoort en de foto's, betreffen het allemaal originele documenten.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde in de Gazastrook de rivaliserende politieke partij Hamas te vrezen omwille van uw professionele activiteiten voor het Speciale Bureau van de President en later in 2007 voor uw betrokkenheid bij de Preventieve Veiligheidsdiensten van Fatah. In het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dient te worden vastgesteld dat het gezien uw tewerkstelling voor deze diensten inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat. U legde over uw professionele activiteiten coherente en geloofwaardige getuigenissen af en het risico op vervolging dat u aanhaalt wordt plausibel geacht. Bovendien blijken ook uw verklaringen over het lang aanslepende conflict met Hamasleden gedetailleerd en coherent te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging versterkt.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing "op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan", zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdada tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdada waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt".

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3) Statuut van Rome van 17 juli 1998 houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook:

UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.).

Allereerst dient er gekeken te worden naar de schets die u maakt van het onderzoek waarmee u omstreeks het jaar 1995 belast was en waarin u een leidinggevende rol speelde. Dit onderzoek had tot doel de 'belastingfraudeurs' in de Gazastrook te vatten nadat Israël de overdracht van belastinggelden richting de Palestijnse Autoriteiten had geblokkeerd (CGVS 01/03/2013, p. 10). Omwille van de zware impact die deze fraude had op de Gazastrook en haar bevolking, stelde Abu Ammar zelf een onderzoek in en beval hij een "heel harde aanpak" (CGVS 01/03/2013, p. 10, 11). Alvorens in te gaan op uw specifieke verantwoordelijkheden in deze campagne, dient de aandacht te worden getrokken op het feit dat u verklaarde dat de verdachten "op een onmenselijke manier" gearresteerd werden en dat ze op een "beestachtige manier" gefolterd werden. De harde aanpak betrof niet enkel de kopstukken van de Hamasbeweging: de "hele groep" werd op harde wijze aangepakt, zo zegt u. De Speciale Eenheid, onder leiding van K.(...) K.(...), klom over de muren van huizen en viel via de ramen de woningen van de verdachten binnen (CGVS 01/03/2013, p. 13). Er werd bij de arrestaties geen rekening gehouden met menselijke aspecten, zoals de aanwezigheid van vrouwen en kinderen. Officiers van het onderzoeksbureau die "sterk en agressief" waren, werden ingezet voor deze arrestaties (CGVS 10/09/2014, p. 8, 9). Hieruit blijkt dat de arrestaties dus uitgevoerd werden door hetzelfde Speciale Bureau van de President. Tijdens het hele verdere onderzoek, in de detentiefase, werden de gedetineerden geblinddoekt en gemaskerd, behalve tijdens de ondervragingen (CGVS 01/03/2013, p. 13). De gedetineerden werden geslagen, beledigd en mishandeld (CGVS 01/03/2014, p. 13, 15), mochten soms niet slapen en werden behandeld als verraders, zo stelt u.

Uit de door u gegeven beschrijving van het onderzoek dat ingesteld werd door Abu Ammar binnen het Speciale Bureau van de President blijkt overduidelijk dat er zeer zware mensenrechtenschendingen gebeurden tijdens de arrestatie en ondervraging van de verdachten. Uit de door ons geraadpleegde informatie blijkt inderdaad dat het bij de veiligheidsdiensten en bureaus van de Palestijnse Autoriteit een courante en wijdverspreide praktijk was om haar tegenstanders na arrestatie te onderwerpen aan foltering teneinde bekentenissen te bekomen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van onder andere Human Rights Watch, Amnesty International en Palestijnse mensenrechtenorganisaties zoals PHRMG (een kopie van deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier) en kunnen beschouwd worden als systematisch. Uw verklaringen over de gewelddadige praktijken worden dan ook geloofwaardig geacht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u één van de allerhoogste officiers van dit Speciale Bureau was: u "kwam op de tweede plaats, de tweede rang na de directeur" (CGVS 10/09/2013 p.6). U was één van de hoogste officiers in het Speciale Bureau van de President en had 'veel' mensen onder zich (CGVS 01/03/2013, p.15). U noemt in dit verband de algemene directeur S.(...) A.(...) H.(...), T.(...) A.(...) H.(...) en K.(...) K.(...). U zou dezelfde rang hebben gehad als deze hooggeplaatste personen en bekleedde dus zelf ook een prominente plaats in de hiërarchie (CGVS 10/09/2013, p. 7; 01/03/2013, p. 14). Iedereen, zowel officiers als soldaten, wist dat u die rang had (CGVS 10/09/2013, p. 6). U zou tot 2007 op het Speciale Bureau blijven werken en had tevens een hoge rang binnen de Fatah beweging (u had namelijk de rang van majoor en later werd u zelfs gepromoveerd tot luitenant-kolonel - CGVS 01/03/2013, p. 7, 8). Rekening houdend met uw leidinggevende functie kan worden gesteld dat u minstens medeverantwoordelijk was voor de mishandelingen die zich binnen deze dienst op systematische wijze afspeelden.

Uit zowel uw verklaringen als uw hoge functie blijkt dat u goed op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen binnen de dienst (CGVS 01/03/2013, p. 10-15; CGVS 10/09/2013, p. 7-11). Toch belette dit niet dat u jarenlang in dienst bleef van deze organisatie en dat u, in dit concrete geval, inging op de vraag van gewezen president Abu Ammar, ook al beval hij een "harde aanpak" en wist u dat de arrestaties gepaard gingen met geweld, alsook dat de gedetineerden in onmenselijke omstandigheden gevangen zouden zitten en ondervraagd zouden worden (CGVS 01/03/2013, p. 11, 13, 14). Bovendien blijkt dat de twee kopstukken die aan u als hooggeplaatste werden toebedeeld de "belangrijkste verdachten" waren in het onderzoek (CGVS 01/03/2014, p. 11). Zij werden gearresteerd door K.(...) K.(...), het hoofd van de 'politie van het departement' (01/03/2014, p. 10, 11, 12). U verklaarde dat de gedetineerden door de 'afdeling van K.(...) K.(...)' op brute wijze werden behandeld (CGVS 01/03/2014, p. 10, 11; CGVS 10/09/2013, p. 7, 8). Ook tijdens de ondervragingen, die u bijna dagelijks organiseerde, werd er door de verdachten gesproken over de mishandelingen. U verklaarde dat dit zelfs tijdens elk gesprek ter sprake kwam (CGVS 01/03/2014, p. 13, 15). Als reactie hierop zou u personen binnen het bureau verzocht hebben om geen geweld te gebruiken, maar u zou dit echter enkel bij mensen die "open stonden voor feedback" gedaan hebben (CGVS 01/03/2014, p. 13, 14). Dit geeft nogmaals aan dat u enige zeggenschap had over de wijze waarop de medewerkers de gevangenen behandelden. U zou zelf geen geweld gebruikt hebben en op een correcte wijze interviews hebben afgenomen, zo beweert u, maar u stelde eveneens tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u

zich niet kon "bemoeien" met het werk van collega's wanneer zij geweld gebruikten als gehoortechniek (CGVZS 01/03/2014, p. 15; CGVS 10/09/2013, p. 8). Op een ander moment stelde u ook dat u niets kon veranderen aan de gewelddadige manier waarop de arrestaties verricht werden (CGVS 10/09/2013, p. 8). De mensenrechtenschendingen die gebeurden in de loop van het onderzoek weerhielden u verder niet om uw eigen onderzoekswerk verder te zetten op diezelfde dienst. U heeft het onderzoek tegen deze twee kopstukken afgewerkt tot zij officieel in beschuldiging werden gesteld (CGVS 01/03/2013, p. 11) en bleef ook later werkzaam voor deze dienst. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u de u opgelegde opdracht heeft uitgevoerd, hoewel u destijds reeds weet had van de folteringen en de misdaden die werden gepleegd, en dat dit u er geenszins toe bracht om deze dienst te verlaten.

Tijdens de twee gehoren op het CGVS werpt u op dat u af en toe 'morele bezwaren' had tegen de wantoestanden tijdens het fraudeonderzoek. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk omwille van velerlei redenen. Ten eerste laat u zich op een gegeven moment ontvallen dat u een "raar gevoel" had bij wat er gebeurde tijdens het onderzoek en dat u vond dat er akelig werd omgegaan met de gedetineerden. Dit zou de reden geweest zijn van uw 'overstap' naar de privésector (CGVS 01/03/2013, p. 12). Nochtans verklaarde u tijdens de gehoren voornamelijk dat u bedreigd werd en dat dit uiteindelijk de reden was waarom er beslist werd om u over te plaatsen. Deze beslissing zou overigens door de directeur genomen zijn (CGVS 01/03/2013; 10/09/2013, p. 8). Hoewel u thans morele bezwaren oppert, blijkt anderzijds dat u de gehele tijd bent blijven werken voor het Speciale Bureau van de President en dat u in 2007, op een keerpunt in de politieke geschiedenis van de Gazastrook, op persoonlijk verzoek van de directeur van de Preventieve Veiligheidsdienst, Y.(...) I.(...), adviezen heeft verstrekt (CGVS 10/09/2013, p. 4, 5). Nochtans was ook de Preventieve Veiligheidsdienst volgens de door ons geraadpleegde informatie niet wars van mensenrechtenschendingen en dan vooral in het volatiele politieke klimaat rond de staatsgreep (CGVS 10/09/2013, p. 4). Het is niet aannemelijk dat u, die zulk een hoge rang had bij de Fatah beweging en als dusdanig persoonlijke connecties had met de directeur van het veiligheidsapparaat, niet op de hoogte was van deze praktijken die reeds door vele mensenrechtenorganisaties zijn vastgesteld en beschreven. Deze kennis weerhield u opnieuw niet om de directie van de Preventieve Veiligheidsdiensten bij te staan om informatie te verstrekken die rechtstreeks zou leiden tot de arrestatie van Hamas-leden (CGVS 10/09/2013, p. 5, 6).

U werpt verder op dat u slechts voor een korte periode ingeschakeld werd bij dit onderzoek. Dit is echter weinig geloofwaardig. Het 'onderzoek' zelf duurde van 1995 tot 1997 (CGVS 01/03/2013, p. 11). U was sinds 1995 betrokken bij het onderzoek en het juridische traject heeft volgens u jaren geduurd vóór het in de onderzoeksfase terecht kwam (CGVS 01/03/2013, p. 12). U geeft echter bijzonder ontwijkende antwoorden wanneer u herhaaldelijk de vraag gesteld wordt hoe lang u precies op de onderzoeksafdeling van het bureau heeft gewerkt. De eerste keer stelde u dat het er van af hangt of de persoon spoedig over gaat tot terugbetaling van de geldsommen, wat geen antwoord is op de u gestelde vraag (CGVS 10/09/2013, p. 8). U nogmaals de vraag gesteld, verklaarde u dat u ongemaskerd interviewde en dat men u verantwoordelijk achtte voor foltering (CGVS 10/09/2013, p. 8). Toen u voor een derde keer dezelfde vraag gesteld werd, stelde u dat u drie maanden deelnam aan het onderzoek, maar deze verklaring stelt u bij door te zeggen dat het drie maanden "in het openbaar" was (CGVS 10/09/2013, p. 9). U legde dan ook geen eenduidige verklaringen af over de periode dat u op deze onderzoeksdienst gewerkt zou hebben. Nochtans legde u zelf een document neer waarop staat dat u pas in 1998 bent gaan werken als aannemer in de bouw (CGVS 01/03/2013, p. 8). Dit is een bevreemdende vaststelling aangezien uw overstap naar de privéprojecten, zoals reeds beargumenteerd, net gezien werd als een manier om u geen zichtbaarheid meer te geven na de beschuldigingen tegen uw persoon en u zodoende in werkelijkheid nog steeds in dienst kon blijven van de dienst. U bent dan ook opvallend vaag gebleven in uw omschrijvingen van de duur van uw tewerkstelling op deze onderzoeksdienst. Er kan echter verondersteld worden dat iemand met een hoge positie binnen het bureau van de president niet zomaar na drie maanden zijn functie opzegt of inruilt aangezien er voor deze personen toch een mate van beveiliging bestaat, zoals blijkt uit uw verklaringen: u moest immers niet voor uw leven vrezen tot aan de machtswissel in 2007.

Tot slot moet er op gewezen worden dat u zeer onduidelijk bent over de verantwoordelijkheid van de leidinggevenden en de kennis van de leidinggevenden van deze praktijken. Hoewel u tijdens het eerste interview nog op niet mis te verstane wijze verklaarde dat Abu Ammar zelf de "harde aanpak" had bevolen, stelde u tijdens het tweede gehoor plotseling dat Abu Ammar niet op de hoogte was van de harde aanpak en dat ook de directeur van het bureau hier geen weet van had (CGVS 10/09/2013, p. 10). Dit is echter een belangrijke wending in uw verklaringen. Zo zou Abu Ammar volgens uw laatste verklaringen jullie de opdracht gegeven hebben om zelf een werkwijze te kiezen, zolang deze niet te positief was voor de gedetineerde (CGVS 10/09/2013, p. 11): jullie mochten bijvoorbeeld geen 'taart' geven aan de gevangenen, zo schetst u (CGVS 10/09/2013, p. 11). Aangezien uit de door ons geraadpleegde informatie, en zoals reeds vermeld, blijkt dat de bureaus en veiligheidsdiensten van de Palestijnse Autoriteiten- waar het Speciale Bureau van de President toe behoorde (CGVS 10/09/2013,

p. 3, 4)- gevangenen onderwierp aan foltering om bekentenissen te bekomen, is uw laatste verklaring hieromtrent niet geloofwaardig. Het is overigens totaal niet geloofwaardig dat de president zelf niet op de hoogte geweest zou zijn van de manier waarop zijn diensten vooruitgang boekten in een onderzoek dat hem nauw aan het hart lag. Daarnaast lijkt u te insinueren dat de officiers handelden zonder medeweten van hun superieuren (CGVS 10/09/2013, p. 10). Ook dit is geen geloofwaardige verklaring aangezien u tijdens het eerste interview nog stelde dat K.(...) K.(...), nochtans een leidinggevende, weigerde om op een andere, minder gewelddadige, manier arrestaties te verrichten (CGVS 10/09/2013, p. 8). Daarnaast legde u toch expliciete verklaringen af betreffende de gewelddadige behandeling die de gedetineerden kregen en kan dit geenszins de directeur of de president ontgaan zijn. Ten slotte verklaarde u tijdens het tweede gehoor plots dat zowel K.(...) K.(...) als andere folterende officiers ontslagen werden uit hun functie (CGVS 10/09/2013, p. 11). Ook hierover repte u geen woord tijdens het eerste gehoor op het CGVS, en zoals reeds vermeld, stelde u tijdens het eerste interview machteloos te zijn geweest tegen wanpraktijken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u tijdens dit eerste gehoor niet zou gesproken hebben over deze 'ontslagen' die door u aangemoedigd zouden zijn (CGVS 10/09/2013, p. 11). Het lijkt er dan ook sterk op dat dit slechts blote beweringen uwentwege zijn om de ernst van het gebeurde te minimaliseren.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u een leidinggevende rol had op de afdeling onderzoek binnen het Speciale Bureau van wijlen president Yasser Arafat en dat u een voorname rol had binnen de Preventieve Veiligheidsdienst van Fatah. De afdeling onderzoek had onder meer tot doel om Hamas-kopstukken en fraudeurs tot bekentenissen te brengen zodat de Palestijnse Autoriteiten zich konden verzekeren van inkomsten. Dit onderzoek ging gepaard met een hoge graad van geweld en met mensenrechtenschendingen. De handelingen die door u beschreven werden en die steun vinden in objectieve informatie kunnen beschouwd worden als misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in art. 1 paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève. De bijdrage die u en uw onderzoek leverden tot de operationele capaciteit en het functioneren van deze dienst moet als substantieel en wezenlijk worden beschouwd. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u medeverantwoordelijk bent voor de daden begaan door deze diensten.

Op basis van bovenstaande moet dan ook worden vastgesteld dat er voldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat u bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 (f) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Noch de originele identiteitsdocumenten van u of uw gezin, noch de documenten over uw werkzaamheden bij Fatah betreffen gegevens die ter discussie staan. Geen van deze documenten bevatten echter aanwijzingen voor een wijziging van de appreciatie van de hoger vermelde en gemotiveerde uitsluitingsgronden.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële

motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat hij zou moeten worden uitgesloten van bescherming. Verzoeker wijst erop dat hij zijn land is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging en dat hij om duidelijke redenen niet kan terugkeren naar Palestina, en benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft sterk de indruk dat het Commissariaat-generaal niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag en eerder zocht naar een 'zie je wel' redenering tegen de daden van verzoeker door te stellen dat hij een maatschappelijk relevante functie heeft gevoerd. Het Commissariaat-generaal denkt, leest en beslist volgens verzoeker in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. Verzoeker meent dat er geen redenen zijn om hem internationale bescherming te ontzeggen.

Volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou verzoeker misdaden tegen de menselijkheid begaan hebben. Deze misdaden zouden niet naar rechte moeten bewezen zijn, het louter bestaan van vermoedens zou voldoende zijn. Verzoeker wenst zich hier uitdrukkelijk tegen te verzetten aangezien hij niet in de mogelijkheid werd gesteld, noch tijdens het gehoor, noch in zijn beroepsverzoekschrift om te antwoorden op de beweringen aangaande de door hem (als dader of mededader) gepleegde misdaden zoals door het Commissariaat-generaal wordt geciteerd. Het Commissariaat-generaal laat volgens verzoeker immers na *in concreto* aan te geven welke van de bedoelde bepalingen door haar worden aanzien als geschonden. Een nauwkeurige omschrijving van de hem ten laste gelegde misdaden is dan ook absoluut noodzakelijk volgens verzoeker.

Wat betreft zijn rol in het onderzoek naar belastingfraudeurs in de Gazastrook en de manier waarop verdachten werden gearresteerd en behandeld, werpt verzoeker op dat het om een praktijk ging die door de hoogste officieren werd bevolen en waar geen enkele inspraak van hem in te onderkennen valt. De wijze van arrestaties, de opsluiting en dergelijke meer werd immers buiten hem om beslist. Verzoeker stelt dat hij hier geen enkele beslissingsbevoegdheid had en meent dat hij dan ook niet als dader of mededader kan aanzien worden. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een volkomen verkeerde voorstelling heeft van zijn rang en stand in het Speciale Bureau van de President. Verzoeker ontkent dat hij een zeer invloedrijk persoon binnen de organisatie was en zeker dat hij tweede in rang van dit speciaal bureau zou zijn geweest. Hij verduidelijkt dat hij weliswaar een aanzienlijke functie binnen de politieke organisatie had, maar niet in het Speciaal Bureau. Binnen het Speciaal Bureau was iedereen op de hoogte van zijn politieke positie, maar binnen deze organisatie had hij geen functie, aldus verzoeker, die besluit dat het Commissariaat-generaal duidelijk de beide functies verwisselde en hem een hoedanigheid toekende die hij niet bezat. Verzoeker ontkent niet dat hij op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen doch benadrukt dat hij net stappen heeft ondernomen, ondanks zijn lage functie, om de situatie naar menselijkheid te verbeteren en niet actief mee te werken aan de bedoelde praktijken. Hij benadrukt in dit verband nog dat zijn functie hem niet de mogelijkheid verleende om een duidelijke impact te hebben op de dagelijkse werking, laat staan op de praktijken door de speciale diensten. Hij voert voorts nog aan dat het, door de zeer beperkte werkgelegenheid en zijn politieke betrokkenheid, maar normaal was dat hij actief bleef binnen de bedoelde dienst. Hij was echter geen medeplichtige, laat staan mededader. Verzoeker blijft herhaaldelijk wijzen op zijn lage functie en het feit dat hij dus niet als leidinggevende kan worden aanzien, alsook op de verkeerde interpretatie van zijn functie door het Commissariaat-generaal. Dat de folterende officieren werden ontslagen en hijzelf niet, getuigt volgens verzoeker overigens van zijn lage positie. Hij is de mening toegedaan dat hij door zijn lage functie en zijn beperkte invloed niet in aanmerking komt voor de uitsluitingsgrond.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal duidelijk beschikt over informatie waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van oorsprong (of regio) niet mogelijk noch aangewezen is. Deze bescherming moet gezien worden onder de subsidiaire bescherming, welke volgens verzoeker echter niet werd onderzocht, laat staan gemotiveerd. Verzoeker meent dat er geen

ernstig onderzoek is gevoerd en dat de subsidiaire bescherming niet kan worden afgewezen louter omwille van beweerde uitsluitingsgronden verbonden aan de conventie van Genève.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1F(a) van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 55/4, §1, a) van de vreemdelingenwet uitgesloten van internationale bescherming omdat er voldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat hij bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 (f) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Zo verzoeker in zijn relaas een aantal elementen aannemelijk maakt, dient te worden vastgesteld dat bepaalde aspecten niet werden uitgeklaard omdat verzoeker de waarheid niet vertelt, verzaakt aan zijn medewerkingsplicht, of omdat bepaalde elementen niet werden onderzocht.

Zo wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker, geboren in 1961, stelde dat hij zijn carrière begon als arbeider (metser) in Israël vanaf 1976 tot 1988 en later aannemer en de zakenpartner werd van een Israëliër (CGVS I, p. 5) terwijl hij in zijn verklaring bij DVZ stelde dat hij een lerarenopleiding had gevolgd en zijn diploma behaalde in 1982 (verklaring DVZ p. 1).

Volgens zijn verklaring bij de dienst Vreemdelingenzaken was verzoekers laatste woonplaats in de Beiroetstraat, vijfde verdieping appartement 17, Gazastad, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal stelde dat hij nadat zijn villa was omsingeld met zijn vrouw en schoonzus vluchtte en onderdook in Rafah, bij vrienden en kennissen (CGVS I, p. 14). Daarenboven verklaart verzoeker bij DVZ dat zijn schoonbroer aan zijn zus vertelde dat hij op de lijst van Hamas stond van de ter dood veroordeelden terwijl hij bij het Commissariaat stelt dat een kopstuk van Hamas via een buurman liet weten wat de plannen waren van Hamas. Deze vaststelling hypothekeert verzoekers relaas met betrekking tot zijn beweerd vlucht uit Gaza in 2007 omwille van het feit dat hij op de lijst stond van Hamas.

Verzoeker verklaart dat zijn paspoort in beslag werd genomen door de smokkelaar (CGVS I, p. 5). In tegenstelling tot wat in het administratief dossier wordt gesteld, werd geen kopie van een Palestijns paspoort voorgelegd maar een fotokopie van de eerste bladzijde van een paspoort met nummer 2054686, de bladzijde met een verblijfstitel van de Emiraten van 16 juli 2008 tot 15 juli 2011, een fotokopie van dezelfde bladzijde met de verblijfstitel voor de Emiraten met daarop een stempel "cancelled", en een fotokopie van een bladzijde met in/uitstempels. Voorts wordt ook een fotokopie ingediend van een paspoort met nummer 2580390 geldig van 16 juni 2010 tot 15 juni 2015. Ter terechtzitting stelt verzoeker, anders dan tijdens het gehoor, dat hij in het bezit was van zijn paspoort, zijn paspoort door het CGVS niet werd gevraagd en dit paspoort thans naar Ramallah werd gestuurd voor een nieuw paspoort. Tijdens het gehoor bij het CGVS stelt verzoeker nog dat er een probleem is met zijn paspoort omdat de smokkelaar het inhield. Deze houding doet vermoeden dat verzoeker één en ander te verbergen heeft.

Verzoekers echtgenote zou ontslag genomen hebben van haar werk als vroedvrouw bij UNRWA in juli 2010. Verzoekers familie zou voordat ze naar België kwamen in een niet-bewoond gebied in Egypte wonen, terwijl uit de stukken blijkt dat zijn kinderen in Caïro studeren.

Verzoeker zou gewoond hebben in Kazachstan vanaf september 2009 waar hij een asielaanvraag indiende. Volgens zijn verklaring had hij geen andere mogelijkheid (CGVS I, p. 3) terwijl hij op dat moment in het bezit zou zijn geweest van een verblijfstitel van de Emiraten. Volgens zijn verklaringen zou verzoeker in Kazachstan een asielaanvraag hebben ingediend en was hij eigenaar "van een restaurant in een autogarage".

Verzoekers verklaringen zijn doorspekt met namen van collega's, waaronder namen van belangrijke en invloedrijke personen. Van geen van deze personen werd informatie toegevoegd of werd verzoekers relaas dienaangaande getoetst op waarheid.

Meer nog, uit verzoekers verklaringen tijdens de gehoren blijkt dat hij één van de allerhoogste officieren van het Speciale Bureau zou zijn geweest. Verzoeker 'kwam op de tweede plaats, de tweede rang na de directeur' en hij verklaarde dat hij één van de hoogste officiers in het Speciale Bureau van de President zou zijn geweest en 'veel' mensen onder zich had. Verzoeker noemt in dit verband de algemene directeur S. A. H., T. A. H. en K. K.. Verzoeker zou dezelfde rang hebben gehad als deze hooggeplaatste personen en bekleedde dus zelf ook een prominente plaats in de hiërarchie. Iedereen, zowel officieren als soldaten, wist dat verzoeker die rang had. Verzoeker zou tot 2007 op het Speciale Bureau blijven werken en had tevens een hoge rang binnen de Fatah beweging (hij zou namelijk de rang van majoor gehad hebben en later zou hij zelfs gepromoveerd zijn tot luitenant-kolonel). Dat verzoeker thans het geheel van deze verklaringen ontkent en stelt dat hij geen zeer invloedrijk persoon was binnen de organisatie, dat hij een lage functie had binnen de organisatie en dus niet als leidinggevende kon worden aanzien, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem een hoedanigheid toekent die hij niet bezat en dat de vaststellingen van de commissaris-generaal berusten op een manifest verkeerde interpretatie van zijn functie en positie, kan niet ernstig worden genomen. Echter, indien verzoeker inderdaad deze functie zou hebben gehad dan kan in de eerste plaats aangenomen worden dat over hem wel informatie moet te vinden zijn. Voorts stelt zich nog de vraag waarom verzoeker, indien hij inderdaad zo'n functie zou hebben gehad bij Fatah, en tot op heden zelfs een pensioen zou genieten van Fatah, niet terecht zou kunnen in de Westelijke Jordaanoever waar Fatah nog altijd de macht heeft, en waar vele commandanten van Fatah na de verkiezingen van 2006 waarbij Hamas aan de macht kwam, vluchtten.

Tot slot stelt de Raad vast dat stuk vier van de landeninformatie slechts gedeeltelijk werd gefotokopieerd, enkel de onpare bladzijden van het rapport over de veiligheidsdiensten.

2.7. De Raad wijst er op dat de bepaling van artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Zij kan er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de gerechtelijke overheden en zonder nadere wetsbepaling. De Raad is van oordeel dat verschillende belangrijke aspecten van verzoekers asielaanvraag niet of niet voldoende werden onderzocht.

2.8. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden

beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 maart 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS